

Г О В О Р
ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА ПОВОДОМ СМРТИ
МИЛЕТЕ РАДОЈИЧИЋ СЕКРЕТАРА
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ

1. МАРТ 2000. ГОДИНЕ

Поштована породицо Радојичић - Драгана, Нела, НеБОЈША, драги пријатељи?

Последње, што смо колико пре два дана, могли и помислити било је да ћемо се данас окупити на овом месту и овако тужним поводом.

Живот је, међутим, још једном потврдио да у њему ништа није извесно осим смрти. И ето, уместо да данас завршавамо послове, о којима смо колико прексиноћ разговарали - ми се, ево, као у неком чудном сценарију, ненада~~но~~, апсолутно неочекивано, опраштамо од нашег колеге и пријатеља, нашег незаменљивог сарадника Милете Радојичића - са којим смо годинама уназад започињали сваки радни дан, не само распоређујући послове, већ и делећи проблеме и бригу. А, ако смо последњих десетак година ичег имали на претек - то су сигурно биле управо обавезе, бриге и проблеми. Ухватило нас је једноставно тако време - бременито свакодневним стресом и напором који одговорне и вредне људе просто сачељу без остатка. А Милета је био један од таквих људи.

Одговоран и одан послу колико и породици, безрезервно завршавајући све обавезе према овој општини, често неостављајући за себе лично ни толико времена колико је неопходно да своју велику љубав исказе супрузи, ћерки, сину - а посебно свом унуку који је, то је увек истицао, круна његове личне среће.

Данас је најлакше рећи - издало га срце. Истина је, међутим, да је Милета Радојичић синоним трновитог живота оних ратних и послератних генерација које су тешко одвајале личне од породичних, пословних и друштвених обавеза - увек настојећи да свуда и свима пруже највише. А бриге је увек било више него безбрижних дана - још од тешких ратних година у родним Бершићима када су Олга и њена деца једва преживљавали чекајући оца Милутина да се жив врати из заробљеништва, преко година Милетиног школовања, првих учитељских искустава, стварања сопствене породице, руковођења школом у Шилопају и тако редом - све до стицања дипломе Правног факултета и дугогодишњег старешинства у Општинској управи.

Ни један успех, наравно, није долазио лако и преко ноћи и утолико ми је данас више жао, што му се није дало да после толиког труда, дочека мирније пензионерске дане, да их у потпуном породичном миру подели са најдражима, са унуком Немањом посебно.

Али, кад се неко, као Милета, тако несебично даје не само породици, већ и пријатељима, колегама, па чак и непознатим намерницима какви у општину стално долазе неком својом муком - онда такав човек ретко стигне да помисли на себе и сопствено здравље. И уколико је време у коме живи теже - утолико се ређе сети да срце није воденички камен.

А сви смо ми, ето, посебно последњих десет изузетно тешких година, чинили огромне напоре, да овом нашем граду и општини Горњи Милановац, оставимо што вредније и часније трагове.

Само моји најближи сарадници, а Милета је један од њих, знају колико је сати, дана, месеци и година свакодневног напора

потребно да би иза једне генерације општинског руководства и радника општинске управе остали тако крупни трагови, какве смо, ето уз Милетин незаменљив допринос оставили нашим суграђанима.

Цена је заиста висока. И зато искрено верујем да ће, кад већ нису имали никакве личне добити, бар сећање на такве људе који су задужили ову општину, као што је задужио Милета Радојичић - трајати колико траје и оно што су служећи свом завичају за собом оставили.

Драги мој Милета, почивај у миру, нека ти је вечна слава и хвала.